

Szente B. Levente (SZELÍDEN)

aznap haját bontotta a dió
pompájában a maga teljében
hajlott hátú vén fa állt fölöttünk
akár az egyetlen megmaradt fényképen
mi ketten szinte tétován
kezed kezem fogta éppen
hajad arcodba fújta a szél
bal kezeddal megigazítottad
előre néztél szelíden
szépen és ártatlanul neveltél
pitypangeső közeledett felénk
aztán az a pillanat
az a csodás pillanat amikor
csak álltunk kissé remegve
majdnem bátortalan ott ölelt át minket
a félárnyék a napfény a szél
és körülengett a rét illata
a sok ezer virágot meg a fákat véltük hallani
a közeli patak csacsogó suttogás volt
miként az érett eper ajkad nyitva
én megértettem valamit –
a távoli felhők buja összevisszaságát
a madarak röptét hogy őket sose irigyeljem
fejemben hangok jöttek-mentek
furcsák tiszták akár a régi éden csillagvirág zenéje
föléd hajoltam egészen
csöndesen mély tisztelettel szóltam
nézd kedvesem hát nem csodálatos
nézd a szitakötőt
násztáncát éppen nekünk járja
te megcsókoltál
s a diófára kacsintottál
lehajló ágára kötöttél egy piros pántlikát